

tinguéren tot descalçat, el carregaren en el seu tot terreny i marxaren. En Pinet sabia que mai més tornaria a aquell bosc on hi havia crescut amb els altres avets i on havia gaudit tant.

Hores després arribaren al lloc on havia de viure la resta dels seus dies. El paisatge era diferent. El color verd maragda havia canviat pel marró pàlid de l'urbanització.

En Pinet estava molt trist, els dies passaven poc a poc, les fulles estaven pansides com el seu cor. Però arribà el cap de setmana i la nova família d'en Pinet es ficà a treballar de valent. Començaren a treure caps, bosses, paquets... totes allí al seu voltant, i començaren a guarnir-lo.

El van adornar molt bonic, plé de garlandes, de boletes que s'encenien i s'apagaven, de boletes de tots colors. En Pinet va recobrar una mica l'ànim i va sentir que la seva vida havia canviat molt i que aquella família se l'estimava i el cuidaven.

El Nadal va passar, en Pinet va conviure amb aquella família uns dies molt agradables, plens d'harmonia, tendresa i e pau. Però en la seva ment

només hi havia el record del seu bosc, mai podria estar millor que allí, a la seva vall.

En Pinet es ficà molt trist, cada dia més trist, les fulles ja no sols les tenia marcides sinò que començà a caure-n'hi alguna. El nen de la casa se n'adonà i, preocupat, li ho digué al seu pare. Havien de fer alguna cosa i el nen va pensar que el millor seria tornar aquell avet al seu bosc. I així van decidir fer-ho.

Aquell mateix dia agafaren el tot terreny i s'enfilaren al bosc d'en Pinet, encara trobaren el mateix forat i van plantar-lo allí, només ficar-lo en terra i cobrir-li be les arrels, se l'hi van començar a ficar aquelles fulles perennes fermes i a canviar-li el color.

Aquell nen se n'adonà, i marxant, marxant, mirava tota l'estona per darrera del vidre del cotxe i no deixava d'observar aquell avet, i de pensar que havien fet el millor. En Pinet no li ho podia dir, però en el seu estat d'ànim quedava reflectida l'ufanor de tot ell. Perquè aquella era la seva veritable i única casa. Aquella era la seva vall, el seu bosc.

Josep Ma. Gatius Escuer

PREMIS

DIBUIX:

- 1er. premi: Antoni Gilart Boqué
2on.premi: Ignasi Ortiz Bellet.
3er. premi: Oriol Clariana Peris.

NARRATIVA:

1a. CATEGORIA DE 7 A 9 ANYS:

- 1er. premi: EL REFREDAT DEL PARE NÖEL, Carina Estruch Vidal.
2on.premi: APRENDIZ DE PAPA NOËL, Raquel Fuentes Moral
3er.premi: ELS REGALS DE NADAL, Roger Queral Pompidó

2a CATEGORIA DE 10 A 12 ANYS:

- 1er. premi: EL MIRACLE DE NADAL, Roger Gilart Bordell
2on.premi: UN TIÓ MOLT ESPECIAL, Neus Cabré Peirau
3er.premi: EL VELL I SANTA CLAUS, Montse Tarragó Masanés.

3a CATEGORIA DE 13 A 15 ANYS:

- 1er. premi: PAUPER NADAL, Josefina Montoy Laita.
2on.premi: RECORDS, Judith Torremorell Almenara.
3er. premi: L'ÀNGEL DE NADAL, Tània Morell Valios.

4a. CATEGORIA DE 16 ANYS FINS...ADULTS

- 1er.premi: EN PINET, L'ARBRE DE NADAL, Josep Ma Gatius Escuer.
2on.premi: EL AUTÉNTICO REGALO DE REYES, Sandra Ciprian Sánchez.
3er. premi: UN NADAL AMB MÚSICA, Divina Valios Buñuel.

Instants abans d'un fet

-estudi d'un conte d'en J. Vallverdú, per Ramon Mateu i Roure

Quines desfetes produeix una guerra! Comença sense solta i acaba destruint-ho tot. Què poc se sentiria si ataqués patrimonis solament, però precisament en l'ànim d'aconseguir-ne més (de patrimoni) s'espatlla tot allò més innocent: la gent, el factor humà i sobre tot el cap de família que és qui ha de posar el cos, no sempre l'ànima, en aquestes empreses. Qui en surt més perjudicat, però, és la canalla, els desamparats- mai millor dit- els quals, destruïts llar i família, han d'acampar-se-les aquí i allà, troba el que puguis.

-No puc més, Miró-noi.

-Va Joan, hem de continuar. Aquella gent ens agafarà i ens lliuraran a l'exèrcit.

-Perquè l'has agafat aquest conill, d'aquella masia. No t'adones que no hi ha aviram que no estigui sota estricta vigilància?

-Xicot, has d'aprendre moltes coses encara. En aquests moments no hi ha res que no es pugui agafar, és la meva filosofia, i tu t'hi has d'acostumar si vols fer el meu camí.

Aquella jornada van fer nit en un mas al bosc, molt allunyat de tot vestigi

humà. Era una nit de lluna plena, una nit, que per ells els estels ni brillaven, ni cap mussol els podia despertar, no tant dègut als seus moviments, quasi inaudibles, com a l'arrepentiment que els rondava. Eren els nens i joves deseparats -i mai el mot en resultà més eficaç, els fills d'aquells a qui els fets bèl·lics més marquen amb la marginació i la desesperança. Són el caprici d'un temps en què la natura humana canvia el seny pel desencís i la irracionalitat. A frec d'alba ja eren desperts quan sentiren de ben a prop un marmoleig que els feu, per instint, cercar un racó on amagar-se. La porta s'obrí i una descabellada testa, amagant un rostre color carbó, guaità a l'interior del reducte emparetat. En Miró-noi saltà de sobte i anà a encerclar aquell coll tan brut com els seus braços. El xiscle fou tan estrident, que en un tres i no rés, els seus acompanyants anaren a l'acte a veure qué havia trobat la Maria. En Francesc i l'Antònia es van aturar de sobte en veure que en Miró-noi tenia llur companya agafada pel coll d'aquella manera. En

Miró-noi s'adonà immediatament que aquella quitzalla era de la seva condició i lliurà la noia tot demanant disculpes.

-Perdoneu nois, però ahir vam ser perseguits i no podia fiar-me de qui podia ser.

Tots plegats van seure sobre un pedrís adossat a la paret del mas, varen fer les presentacions i van acordar que en Miró-noi, fort i una mica més gran que ells, seria el capitost d'aquest exèrcit que es fundava el dia d'avui dijous, vint-i-tants de setembre. Al dir dijous un dels vailets rigué i els féu caure en el compte que potser era divendres, l'altre digué que dimecres. No ho sabien, havien perdut la noció del temps i de l'espai. Aquest darrer fou el que els menà sense rumb cap a una població no massa lluny del riu, que corria prop del mas i que al travessar-lo els menaria al poble habitat per un home, fins ara per ells desconegut, però que marcaria un gran canvi a les seves vides.

Aquest és el preàmbul d'un conte d'en Josep Vallverdú: "L'Alcalde Ferrovell" que us recomano llegir.